

“Βαρβάρα, τυράννων ου κατέπτηξας απειλάς” (Μέρος 3ο)

[Ορθοδοξία](#) / [Πατερική Θεολογία](#)

Βλέποντας δηλαδή ότι υποφέρει τις κακοποιήσεις του σώματος και τις υπομένει με ανδρεία, χρησιμοποιεί ένα αφόρητο βασανισμό της ψυχής κι άξιο, όπως νομίζει, να της προκαλέσει ντροπή. Κι είναι τέτοιος στ' αλήθεια και βαρύτερος από τους προηγούμενους. Το να πάσχει όμως κανείς για χάρη του Χριστού, ακόμα κι αν φαίνεται κάτι πως έχει κάτι το επονείδιστο και άσχημο, είναι ωστόσο από κάθε καλλωπισμό ευγενικότερο και ωραιότερο και αξιοπρεπέστερο. Προστάζει λοιπόν, όπως λέ-γεται, ο ηγεμόνας να την διαπομπεύσουν γυμνή σ' όλη εκείνη την περιοχή και να τη μαστιγώνουν ταυτόχρονα με ανυπόφορα μαστιγώματα.

Γνωρίζετε οπωσδήποτε, αγαπητοί μου, πόση ντροπή και συστολή προκαλεί το πράγμα στις παρθένες και μά-λιστα στις όμοιες με την οσία αυτή κόρη, που, όπως θα λέγαμε, ούτε ο ήλιος δεν μπόρεσε ν' απολαύσει ικανοποιητικά το θέαμά της πρωτύτερα. Και δεν τους υποχρέωσε να τη γυρίσουν σε μια μόνο αγορά και πλατεία, ή και σε δύο έστω, αλλά να τη γυρίσουν στα χωριά και τις πόλεις και τους δήμους. Γιατί είπε να τη γυρί-σουν σ' όλη εκείνη την περιοχή. Πράγματι αυτή η δοκιμασία εί-ναι για τις ντροπαλές και σεμνές κοπέλες πολύ βαρύτερη και δυσκολότερη από νόθε πόνο φωτιάς και μαστιγώματος.

Υπόμεινε όμως κι αυτή τη ντροπή για χάρη της αγάπης και του έρωτά της προς το Χριστό, που υπέμεινε για χάρη μας το σταυρό και καταφρόνησε τη ντροπή. Γιατί, αφού πριν από το φόρεμά της η παρθένα είχε αποβάλει τον παλαιό άνθρωπο με τα πάθη του στα οποία συγκαταλέγεται και η ντροπή του είδους αυτού, γι' αυτό ούτε καν σκέφτηκε πως έκανε κάτι κακό. Αλλά, όπως μέσα στον παράδεισο οι πρωτόπλαστοι πριν από τα πάθη της αμαρτίας ζούσαν γυμνοί και δεν ένιωθαν ντροπή, όταν όμως με την παρακοή κινήθηκαν μέσα τους τα πάθη νόμισαν ότι ασχημονούσαν, αν δεν έντυναν τη γύμνια τους με φύλλα συκής, έτσι και η παρθένα αυτή επιστρέφοντας σ' εκείνη την κατάσταση την πριν από την αμαρτία, μαζί με τ' άλλα πάθη ξεντύθηκε και τη ντροπή. Αλλά όμως για να μη θελήσουν να περιγελάσουν οι μιαροί βλέποντας να περιφέρεται χωρίς κάλυμμα το πανίερο σώμα της, στρέφοντας τα βλέμματά της στον ουρανό είπε: Κύριε, εσύ που περιβάλλεις τον ουρανό με τα σύννεφα, σκέπασέ μου το σώμα το γυμνωμένο για χάρη σου, για να μην το βλέπουν τούτοι οι ασεβείς.

Μόλις είπε αυτά τα λόγια, έστειλε ο Κύριος άγγελό του και την έντυσε με λευκή στολή, και έτσι περιφερόταν σαν νύφη στολι-σμένη και καλλωπισμένη, από το πατρικό της σπίτι στην καταστόλιστη νυφική παστάδα πήγαινε με φρουρά τιμητική σε πο-μπή γιορτινή, στεφανωμένη με το διάδημα του μαρτυρίου και σημάδια της άθλησής της για χάρη του Χριστού, στολισμένη με τη ματωμένη πορφύρα και ξεχωρίζοντας με λάμψη ανώτερη από των μαργαριταριών και των σμαραγδιών και των υακίνθων και των πολυτίμων πετραδιών των δεμένων με το χρυσάφι. Ω θαύ-μα! Οι παθιασμένοι αυτοί και φίλοι της ηδονής, χωρίς καθόλου ντροπή και σεβασμό, περικούκλωναν ολόγυμνες τις παρθένες που αθλούσαν για χάρη του Χριστού, για να τις γελοιοποιήσουν, όπως νόμιζαν, και μαζί να ικανοποιήσουν το πάθος της ακόλαστης όρασής τους. Ο Χριστός όμως, αφού έντυσε την αθλήτριά του από πάνω ως κάτω με το φόρεμα της χάριτός του, την εξασφάλισε από το κοίταγμα των ασελγών και βρομερών εχθρών, απέδειξε άπρακτη την επινόησή τους και τους έβγαλε από τις προσδοκίες τους παραπλανώντας τους.

Αφού τη γύρισαν σ' όλη εκείνη την περιοχή, την οδήγησαν σε μια κωμόπολη, όπου βρήκαν και τον ηγεμόνα. Μη γνωρίζο-ντας λοιπόν ο ηγεμόνας τι άλλο να της κάνει, γιατί όλη η εφευρετικότητά του στάθηκε άχρηστη κι ανώφελη κι οι ελπίδες του δεν πραγματοποιούνταν, βγάζει απόφαση για την πολυάθλη μάρ-τυρα να τη θανατώσουν με αποκεφαλισμό. Ο πατέρας της τότε κυριαρχημένος από πολύ θυμό κι εγκυμονώντας μέσα του τον ίδιο τον απ' αρχής ανθρωποκτόνο διάβολο, για να φανεί ότι πρόσφερε τέλεια λατρεία στα βδελυρά είδωλα που προσκυνούσε ή μάλλον στα πνεύματα της πονηριάς και τους δαίμονες που ενεργούσαν μέσω αυτών, τραβώντας το ξίφος του, την ανέβασε στο όρος, ποθώντας και θέλοντας

να εκτελέσει ο ίδιος με τα ίδια του τα χέρια το φοβερό έγκλημα.

Γεμάτη χαρά η ωραία και καλή περισσότερα δέχτηκε τη σφαγή της για χάρη του Χριστού κι έπεσε σε προσευχή και ικεσία. Γιατί έτρεχε προς το βραβείο της κλήσης της στον ουρανό και βιαζόταν ν' ανέβει στα ουράνια. Αλλά δεν εμποδίζει καθόλου ν' ακούσουμε τα ίδια τα λόγια της προσευχής της μάρτυρος, για ν' αγιάσουμε μ' αυτά και την ακοή μας:

«Άναρχε, αχειρόπλεχτο στεφάνι των μαρτύρων, Κύριε Ιη-σού Χριστέ, εσύ που άπλωσες τον ουρανό και θεμελίω-σες τη γη, εσύ που τις αβύσσους περιέκλεισες και περι-τείχισες τη θάλασσα, εσύ που πρόσταζες τα σύννεφα που φέρνουν τη βροχή να βρέχουν σε κακούς και αγαθούς, που περπάτησες πάνω στη θάλασσα σαν να ήταν στεριά χωρίς να βρέξεις τα πόδια σου, που επιτίμησες τον άνεμο και τη θάλασσα κι έφερες τη γαλήνη, γιατί όλα, Κύριέ μου Ιησού Χριστέ, υπακούουν στο πρόσταγμά σου, γιατί είναι έργα σου, κάνε, Κύριε, αυτή την αίτησή μου και δώσε τη χάρη σου στη δούλη σου, ώστε, όποιος με μνημονεύει στο όνομα το άγιο το δικό σου και τελεί τη μνήμη των ημερών του μαρτυρίου μου, Κύριε, να μη θυμηθείς τις αμαρτίες του κατά την ημέρα της κρίσης, αλλά να φανείς σ' αυτόν σπλα-χνικός. Γιατί γνωρίζεις, Κύριε, ότι είμαστε σάρκα και αίμα, έργο των αχράντων χεριών σου.

Κι αφού είπε το «Αμήν» πάλι προσευχήθηκε και είπε:

«Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, ο δημιουργός κάθε πνοής και κάθε σάρκας, ο ιατρός κάθε αρρώστιας και κάθε ασθέ-νειας, δώσε στη δούλη σου τη χάρη, σε όσους προσέλθουν στον τόπο όπου θα βρίσκεται το λείψανό μου και αναβλύζουν τα αγιασμένα νερά, να δωρίσεις την ίαση της ψυχής και του σώματος, ώστε και μ' αυτά να δοξάζεται το πανάγιό σου όνομα μαζί με τον Πατέρα και το άγιο Πνεύ-μα».

Κι αφού είπε το «Αμήν», ακούστηκε φωνή από τον ουρανό που έλεγε: «Έλα, εσύ η αθλοφόρος μου που αγίασες, αναπαύου στα ουράνια δώματα του Πατέρα μου. Όσα κι αν ζήτησες, τα έλαβες δώρο από έμένα».

Όταν τα άκουσε αυτά η μακάρια μάρτυς του Χριστού, ήρθε στο μέρος που την έσερνε και αποκεφαλίστηκε από το ξίφος του πα-τέρα της, στον ίδιο τόπο μαζί με την αγία Ιουλιανή. Κατεβαίνο-ντας όμως ο πατέρας της Διόσκορος από το βουνό, έπεσε φωτιά από τον ουρανό και τον κατέφαγε, ώστε ούτε η στάχτη του να φαίνεται ούτε να βρεθεί ο τόπος όπου έπεσε.

Πράγματι καλό τέλος έβαλε η αγία στο μαρτύριό της. Γιατί την προσευχή έβαλε μπροστά στους άθλους της και την προσευ-χή πάλι έστησε κορωνίδα σ' αυτούς. Και ποιό είναι το περιεχό-μενο της προσευχής; Ζήτησε ο νυμφίος της Χριστός να

φανεί σπλαχνικός σε όσους επιτελούν τη μνήμη της, και να τους δώσει την άφεση των σφαλμάτων και την ίαση των νοσημάτων τους. Εκείνος, αφού δέχτηκε την παράκληση, υπόσχεται να εκπληρώσει την επιθυμία της και με την ίδια του τη φωνή την πληροφορεί και της δίνει τη διαβεβαίωση. Εκείνη έσκυψε τον αυχένα της ολόψυχα στο ξίφος, ενώ ο παιδοκτόνος πατέρας έδωσε το χτύπημα δίχως έλεος.

Αυτή με συνοδεία από δορυφόρους οδηγούνταν στις ουράνιες κατοικίες και σε ετοιμασμένη ανάπαυση, ενώ εκείνος κατέβαινε στα τάρταρα και τους κόλπους του άδη και στα ζοφερά δώματά του και την ετοιμασμένη κόλαση. Εκείνη είχε φωτεινούς αγγέλους να οδηγούν τα βήματά της στο ανέβασμά της, ενώ εκείνος είχε δαίμονες αγέλαστους και φοβερούς που τον έσερναν χωρίς τη θέλησή του στον γκρεμό.

(Αγίου Ιωάννου Δαμασκηνού, Ε.Π.Ε, Έργα, τ. 9, σ. 379-405, αποσπάσματα)

<http://bit.ly/1hwukN0>